

Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Κιτσώνης Βαγγέλης μέλη της ΟΚΔΕ

Απάντηση στο άρθρο του Τάσου Παππά «Με την άλλη αριστερά τι γίνεται;» (ΕφΣυν, 17/6). Μέρος του άρθρου δημοσιεύτηκε και στο φύλλο της ΕΦΣΥΝ 2/07

Το άρθρο του Τάσου Παππά [«Με την άλλη αριστερά τι γίνεται;»](#) ανοίγει μια βεντάλια ζητημάτων, αρκετά σημαντικών. Θωρήσαμε σωστό να αναπτύξουμε, αναγκαστικά επιγραμματικά, την επέμβαση της Άκρας και Επαναστατικής Αριστεράς συνολικά στα πολιτικά πράγματα, στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα, στους αγώνες.

Ο λόγος, πέρα από την αφορμή του άρθρου του Τ. Παππά, είναι ότι πολλά πράγματα, μάλιστα τα πιο ουσιαστικά και σημαντικά, είναι άγνωστα ή και έχουν αποσιωπηθεί, παραποιηθεί και πολλές φορές αποδίδονται σε άλλα ρεύματα του εργατικού κινήματος.

Χωρίς ίχνος υπερβολής ή αλαζονείας, η Ιστορία/ταξική πάλη των τελευταίων 50+ χρόνων (περιοριζόμαστε μόνο σ' αυτή την περίοδο) μόνο αποσπασματικά και μερικά έχει γραφτεί, όσο αγνοείται, αν δεν συκοφαντείται, ο χώρος της άκρας και επαναστατικής αριστεράς. Να ορισμένα κεντρικά θέματα, που καθόρισαν στη χώρα μας τις πολιτικές εξελίξεις αυτής της περιόδου:

1) Ο ρόλος των δυνάμεων της Άκρας Αριστεράς στην κατάληψη και εξέγερση του Πολυτεχνείου (3ο μεγάλο σταθμό του εργατικού κινήματος μετά τον Μάη του 1936 και την ελληνική Επανάσταση 1943-49) ήταν καθοριστικός για την ανατροπή της δικτατορίας, τις μετέπειτα πολιτικές και κοινωνικές εξελίξεις. Έγινε παρά την αντίθεση όλων των άλλων πολιτικών δυνάμεων και κυρίως των δυο ρεφορμιστικών ΚΚ (ΚΚΕ, ΚΚΕ εσ.).

2) Η εξέγερση του Πολυτεχνείου έπαιξε τον πιο καθοριστικό ρόλο για τη ματαίωση των σχεδίων «φιλελευθεροποίησης», που θα είχαν σαν αποτέλεσμα ένα καθεστώς «δικτατορίας με κοινοβουλευτικό μανδύα», για την πτώση της Χούντας, για την τομή της Μεταπολίτευσης και την ποιότητά της (κατακτήσεις, δημοκρατικά, πολιτικά, κοινωνικά και συνδικαλιστικά δικαιώματα και ελευθερίες κ.ά.).

3) Οι αγώνες (ελάχιστα γνωστοί) που έδωσαν οι δυνάμεις της Άκρας και Επαναστατικής Αριστεράς στη Μεταπολίτευση για την αλλαγή του συσχετισμού δύναμης υπέρ των εργαζομένων και της νεολαίας, εδραίωση και διεύρυνση των κατακτήσεων είναι εξίσου σημαντικοί με την περίοδο της Χούντας και την εξέγερση του Πολυτεχνείου. Είχαν όμως και πάλι όλες τις πολιτικές δυνάμεις εναντίον του και κυρίως τα δυο ρεφορμιστικά ΚΚ, που διέδιδαν το αστικό σύνθημα «Καραμανλής ή Τανκς», αποκαλούσαν τους αγωνιστές αυτών των οργανώσεων «αριστεροχουντικούς» και συχνά χρησιμοποιούσαν εναντίον τους και φυσική βία.

4) Ο ρόλος των ίδιων δυνάμεων στην οργάνωση σημαντικών κομματιών της εργατικής τάξης (σε πολύ λίγες χώρες του κόσμου έχει γίνει αυτό) διαχρονικά είναι αρκετά σημαντικός:

α) Στον εργοστασιακό συνδικαλισμό και σε ό,τι καινούργιο έδωσε στο συνδικαλιστικό κίνημα, που σε πολύ μεγάλο βαθμό είναι έργο αυτών των οργανώσεων).

β) Πρωτοστάτησε στην ίδρυση νέων σωματείων σε νέους κλάδους εργαζομένων (ΣΥΒΧΨΑ, ΣΜΤ, Vodafone, Wind, Αδιόριστοι εκπαιδευτικοί κ.λπ.), για τους οποίους ΠΑΣΚΕ, ΕΣΑΚ – ΠΑΜΕ, ΑΕΜ δεν ενδιαφέρονταν.

5) Οι σημαντικοί αγώνες που έδωσαν αυτές οι δυνάμεις ξεκινάνε από πολύ νωρίς – εντελώς επιγραμματικά:

α) Μεγάλες κινητοποιήσεις στις 25 Μάη 1976 ενάντια στο ν. 330.

β) Συγκρούσεις έξω από τα εξεταστικά κέντρα (1998) ενάντια στον Νόμο Αρσένη (κατάργηση επετηρίδας).

γ) Αντιπαγκοσμιοποιητικό και αντιπολεμικό κίνημα, ενάντια στο ρατσισμό και στα διάφορα, κατά καιρούς, ακροδεξιά και φασίζοντα ρεύματα.

δ) Συγκρούσεις του Δεκέμβρη 2008.

ε) Ενάντια στα μνημόνια (συμμετοχή στο κίνημα των αγανακτισμένων 2010-2012)...

στ) Στους αγώνες μέχρι σήμερα, σχεδόν πάντοτε με την ίδια συμβολή, όπως στο τελευταίο μεγάλο φοιτητικό κίνημα ενάντια στα ιδιωτικά πανεπιστήμια.

6) Στους αγώνες του φοιτητικού κινήματος, η συμβολή αυτών των οργανώσεων είναι τεράστια, κατά κανόνα σε αντίθεση με τον αντιδραστικό ρολό όλων των υπόλοιπων δυνάμεων αστικών και ρεφορμιστικών και κυρίως της ΚΝΕ/ΠΚΣ. Οι πιο σημαντικοί και νικηφόροι:

α) Το 1975 ενάντια στο νόμο Καραμανλή (ήθελε να μετατρέψει τους φοιτητικούς συλλόγους σε ΝΠΔΔ).

β) Το 1979-80 ενάντια στο ν. 815 του Καραμανλή.

γ) Το 1991, κυρίως με το μαθητικό κίνημα (δευτερευόντως φοιτητικό), που έμεινε στην ιστορία και για τη δολοφονία του καθηγητή Τεμπονέρα, μέλος οργάνωσης της Άκρας Αριστεράς.

δ) Το 2006-7 ενάντια στην προσπάθεια κατάργησης του άρθρου 16 του Συντάγματος και για την εισαγωγή των ιδιωτικών πανεπιστημίων, όπως και τώρα από τον Μητσοτάκη.

Αυτά όλα δεν έγιναν γιατί οι αγωνιστές της Άκρας και Επαναστατικής Αριστεράς ήταν απλά «δραστήριοι, μαχητικοί, ανυπάκουοι... στήριζαν τους απεργούς κ.λπ.», αλλά μαζί μ' αυτά είχαν βασικές προγραμματικές, πολιτικές και πρακτικές αρχές και πρακτικές. Που στο κέντρο τους είχαν τα συμφέροντα των εργαζομένων, για μια ριζικά νέα κοινωνία χωρίς καταπίεση, εκμετάλλευση... σε γενικές γραμμές δημοκρατική, ριζοσπαστική, Σοσιαλιστική. Αυτά έλειπαν από τα άναρχα προγράμματα των ρεφορμιστικών ΚΚ, την περίφημη Εθνική Αντιδικτατορική Δημοκρατική Ενότητα (**ΕΑΔΕ**) του ΚΚΕ εσ. ή το Αντιιμπεριαλιστικό Αντιμονοπωλιακό Δημοκρατικό Μέτωπο (**ΑΑΔΜ**) του ΚΚΕ, που, είναι αλήθεια, τα ίδια αυτά κόμματα τα πέταξαν στα σκουπίδια). Μάλιστα, το ΚΚΕ στα δοκίμια της ιστορίας του (6 τόμοι μέχρι τώρα) αναθεωρεί όλη την προηγούμενη ιστορία του, χαρακτηρίζοντας τις θέσεις και αναλύσεις του λανθασμένες.

Υπάρχει ένα ερώτημα για την «εξωκοινοβουλευτική αντικαπιταλιστική Αριστερά» (με αφορμή τα αποτελέσματα των ευρωεκλογών) στο άρθρο του Τ. Παππά, που είναι αντικειμενικό και πραγματικό: γιατί στις εκλογές τα αποτελέσματα είναι πολύ μικρά έως ασήμαντα, «...απασχολεί μικρό αριθμό πολιτών. Ασήμαντο μέγεθος. Δεν δίνει τον τόνο στη δημόσια συζήτηση». Αυτό είναι μια πραγματική και αντικειμενική κατάσταση: υπάρχει χαώδης δυσαναλογία ανάμεσα στον ρόλο αυτών των δυνάμεων (στη διαμόρφωση των πολιτικών εξελίξεων, οργάνωση και συγκρότηση της εργατικής τάξης, συμμετοχή στους αγώνες κ.λπ.) και την αναγνώριση/αποτύπωση όλων αυτών στο εκλογικό επίπεδο. Δεν έχουμε κάποια οριστική απάντηση, αν και το ερώτημα μάς απασχολεί αρκετά χρόνια, ιδιαίτερα όταν είναι γνωστό ότι σε όλες σχεδόν τις ευρωπαϊκές χώρες είχε αποτυπωθεί μια τέτοια εκλογική αναγνώριση δυνάμεων της Άκρας και Επαναστατικής Αριστεράς με πολύ μικρότερη συμβολή στις πολιτικές εξελίξεις κ.λπ.

Ωστόσο, θα ήταν άδικο και όχι σωστό να αποδώσουμε αυτή τη «χαώδη δυσαναλογία», στον σεχταρισμό, στην απολυτότητα, στον ελιτισμό...στις διαιρέσεις κ.ά, - όχι γιατί δεν υπάρχουν αυτά, όπως και πολλά άλλα (πολλές φορές και εκφυλιστικά φαινόμενα). Τέλος, η ενασχόληση/μελέτη με το παρελθόν/ιστορία του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος, «Για το αν είχε δίκιο ο Στάλιν ή ο Τρότσκι;», είναι αναγκαία περισσότερο από ποτέ, ειδικά μετά τα όσα έχουν συμβεί τουλάχιστο τα τελευταία 30 χρόνια με την κατάρρευση του λεγόμενου «υπαρκτού σοσιαλισμού» και του Σταλινισμού. Όποιος τόλμησε ή φαντάστηκε ότι μπορεί να κάνει κάτι τέτοιο, γρήγορα διαπίστωσε ότι είναι αδύνατο ή έπεσε στο βούρκο της μνημονιακής προδοσίας των μνημονίων, όπως ο ΣΥΡΙΖΑ και ο Τσίπρας.

Στην σημερινή δύσκολη περίοδο, μια πολιτικής που θα οργανώσει τους εργαζόμενους σε αντικαπιταλιστική κατεύθυνση είναι η μόνη που μπορεί να σώσει την κοινωνία από τη

θανάσιμη αγωνία της διαρκούς φτωχοποίησης, της ανεργίας, του πολέμου, γενικά της βαρβαρότητας του καπιταλιστικού συστήματος στην περίοδο της κρίσης, της σήψης και ιστορικής παρακμής του. Η ΟΚΔΕ, σ' ολόκληρη αυτή την ιστορική περίοδο, είναι ένα κομμάτι των δυνάμεων της Άκρας και Επαναστατικής Αριστεράς, συμμετείχε σ' όλους τους μεγάλους αγώνες που αναφέρθηκαν παραπάνω, προσπάθησε με αναλύσεις, με μια ενωτική πολιτική να υπερασπίσει τα συμφέροντα των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών μαζών, της νεολαίας.